

Modsigelse mellem den Resolution, jeg paa min Gruppens Vegne foreslog, og min Tale, og for at skelne mellem denne og hvad han kaldte for min Gruppens Standpunkt. Jeg tænker mig, at det er gaaet saaledes til, at han efter sit almindelige psykologiske Skøn over mig som den, der skulde være Ordfører for Højre, har spurgt sig selv: Hvordan skal han gendrives? og har saa sagt: Det bliver det selv samme, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) siger, dem slaar vi i Hartkorn. Saa er dette imidlertid ikke slaaet rigtigt til, der var en betydelig Forskel, men den højtærede Minister havde nu forberedt sig paa dette og maatte som en anden Floymand, der ikke kunde hitte paa, hvordan han skulde tage Situationen, sige, hvad han paa Forhaand havde ment kunde passe. Thi i Virkeligheden er der, som enhver, der gennemlæser min Tale, vil kunne se, den nøjeste Overensstemmelse mellem den af mig foreslaaede Resolution og min Tale. Resolutionen er den nøjagtige logiske Konklusion af de Præmisses, jeg byggede paa. Det er nemlig en fuldkommen Misforstaaelse, naar den højtærede Indenrigsminister endelig vil have det til, at disse Resolutioner — thi jeg antager, at i saa Henseende skulde Højres ogsaa med — skulde paa en eller anden Maade være et politisk Angreb paa Ministeriet. Han udtrykker sig herom saaledes — med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg læse 2 Linier op —, at han dog har „den Tro, at en lille Tanke af noget politisk var smuttet mod hans (min) Villie ind i hans (min) Aktion.“ Jeg maa sige, det er helt rørende at høre et Medlem af det radikale Parti som Minister være forarget over den blotte Mulighed af, at der skulde være en Draabe Politik i en Handling her fra Folketinget. Naar man tænker paa, hvorledes de Radikale, da Staten stod i en anden vanskelig Situation, den Gang ikke af udenrigspolitisk, men af finansiel Art, da det galdt om at stille Landets Finanser paa Fode efter 2 Aars uhyre store finansielle Underskud og komme ud af Uføret under en vanskelig Skattereform, idelig blandede Politik ind i alt i stort som i smaat fra Morgen og til Aften og overhovedet kun handlede ud fra de politiske Hensyn, er det besynderligt at se, at Politik nu er blevet noget saa vederstyggeligt, naar det drejer sig om den for den højtærede Minister saa dyrebare Tabureteksistens.

Nej, vi kan forsikre det høje Ministerium og den højtærede Indenrigsmini-

ster, at vi ønsker ikke at storme deres Taburetter. Men det høje Ministerium maa have os undskyldt deri, at Landets Brødforsyning og Hævdelsen af den rette Opfattelse af den ved Grundloven fastsatte ejendomsretlige Ordning er saa vigtige Emner, at man vel maa have Lov til at drøfte dem, selv om man derved kommer til at angribe Regeringens Handlemaade. Vi ønsker ikke at styrte Regeringen, paa ingen som helst Maade, men vi ønsker, den skulde høre lidt Fornuft og ikke fortsætte med at lave socialistiske Eksperimenter. Indenfor Højre synes man gennemgaaende, saaledes som jeg allerede en Gang har udtalt ved det nuværende Ministeriums Tiltræden, at Ministeriet er sammensat af overordentlig nette Mennesker i alle Henseender, i Grunden tiltalende, med megen savoir vivre — ikke saa megen savoir faire —, men, som sagt, med megen savoir vivre. Vi ser dem gerne i Spidsen for Landets Regering, og hvad mere er, vi tror, de i denne Sag, som jeg allerede nævnedes, har gjort sig Umage for at træffe det rette paa en redelig og samvittighedsfuld Maade. Jeg erkender ogsaa, og det ligger i den Resolution, jeg har foreslaaet, at de har haft de rette Hensigter og det rette Synspunkt. Men den højtærede Indenrigsminister har selv karakteriseret sin Regerings Kornpolitik som en saadan Politik, at han har maattet famle sig frem. Jeg tillader mig nu at spørge, om det ikke er saa, at naar en Mand maa famle sig frem, maa det antages, at han kun kan skimte Vejen. Det maa vel være derfor, han kun famler sig frem. Har han et klart og aabent Syn, ser han ogsaa Vejen liggende tydelig for sig og famler sig ikke frem. Den, der famler sig frem til en Melodi paa Fortepianoets Tangenter, griber ofte forkert, lidt rigelig meget paa de sorte i Stedet for paa de hvide, hvilket just den højtærede Regering har gjort, og derved kommer der ikke den rette fuldtoneende Harmoni frem, men tidt skurrende og falske Toner.

Den højtærede Indenrigsminister viste ogsaa liden Forstaaelse af de Bemærkninger, jeg tillod mig at fremsætte til Belysning af, hvad der bør forstaaes ved „fuldstændig Erstatning“. Jeg havde i saa Henseende godtgjort, hvorledes man ikke alene indenfor Danmark, men overhovedet indenfor al europæisk Lovgivning, hvor man havde tilsvarende Grundlovsbestemmelser som i vor § 82, gik ud fra, at den Værdi, der skulde sættes paa det eksproprierede, var Værdien i Handel og Van-